

1. І наказав він тому, що над домом його, говорячи: Понаповнюй мішки цих людей їжею, скільки зможуть вони нести. І поклади срібло кожного до отвору мішка його.

2. А чашу мою, чашу срібну, поклади до отвору мішка наймолодшого, та срібло за хліб його. І зробив той за словом Йосиповим, яке він сказав був.

3. Розвиднилось рано вранці, і люди ці були відпущені, вони та їхні осли.

4. Вони вийшли з міста, ще не віддалилися, а Йосип сказав до того, що над домом його: Устань, побіжи за тими людьми, і дожені їх, та й скажи їм: Нащо ви заплатили злом за добро?

5. Хіба це не та чаша, що з неї п'є пан мій, і він, ворожачи, ворожить нею? І зле ви зробили, що вчинили таке.

6. І той їх догнав, і сказав їм ті слова.

7. А вони відказали йому: Нащо пан мій говорить отакі то слова? Далеке рабам твоїм, щоб зробити таку річ...

8. Таж срібло, що знайшли ми в отворах наших мішків, ми вернули тобі з Краю ханаанського. А як би ми вкрали з дому пана твого срібло чи золото?

9. У кого із рабів твоїх вона, чаша, буде знайдена, то помре він, а також ми станемо рабами моему панові.

10. А той відказав: Тож тепер, як ви сказали, так нехай буде воно! У кого вона знайдена буде, той стане мені за раба, а ви будете чисті.

11. І поспішно поспускали вони кожен свого мішка на землю. І порозв'язували кожен мішка свого.

12. І став він шукати. Розпочав від найстаршого, а скінчив наймолодшим. І знайдена чаша в мішку Веніяминовім!

13. І пороздирали вони свою одіж!... І кожен нав'ючив осла свого, і вернулись до міста.

14. І ввійшли Юда й брати його до дому Йосипа, а він ще був там. І попадали вони перед лицем його на землю.

15. І сказав до них Йосип: Що це за вчинок, що ви зробили? Хіба ви не знали, що справді відгадає такий муж, як я?

16. А Юда промовив: Що ми скажемо панові моєму? Що будемо говорити? Чим виправдаємось? Бог знайшов провину твоїх рабів! Ось ми раби панові моєму, і ми, і той, що в руці його була знайдена чаша.

17. А Йосип відказав: Далеке мені, щоб зробити оце. Чоловік, що в руці його була знайдена чаша, він буде мені за раба! А ви йдіть із миром до вашого батька.

18. І приступив до нього Юда та й промовив: О мій пане, нехай скаже раб твій слово до ушей пана свого, і нехай не палає гнів твій на раба того, бо ти такий, як фараон.

19. Пан мій запитав був рабів своїх, говорячи: Чи є в вас батько або брат?

20. І сказали ми до пана мого: Є в нас батько старий та мале дитя його старости, а брат його вмер. І позостався він сам у своєї матері, а батько його любить.

21. А ти був сказав своїм рабам: Зведіть до мене його, і нехай я кину своїм оком на нього.

22. І сказали ми до пана мого: Не може той хлопець покинути батька свого. А покине він батька свого, то помре той.

23. А ти сказав своїм рабам: Коли не зійде з вами наймолодший ваш брат, не побачите більше лиця мого.

24. І сталося, коли ми зійшли були до раба твого, до нашого батька, то ми розповіли йому слова мого пана.

25. А батько наш сказав: Верніться, купіть нам трохи їжі.

26. А ми відказали: Не можемо зійти.

27. І сказав до нас раб твій, наш батько: Ви знаєте, що двох була породила мені жінка моя.

28. Та пішов від мене один, і я сказав: справді, дійсно розшарпаний він... І я не бачив його аж дотепер.

29. А заберете ви також цього від мене, і спіткає його нещастя, то зведете ви сивину мою цим злом до шеолу.

30. А тепер, коли я прийду до раба твого, мого батька, а юнака не буде з нами, а душа його зв'язана з душею тією,

31. То станеться, коли він побачить, що юнака нема, то помре. І зведуть твої раби сивину раба твого, нашого батька, у смутку до шеолу...

32. Бо раб твій поручився за юнака батькові своєму, кажучи: Коли я не приведу його до тебе, то згрішу перед батьком своїм на всі дні!

33. А тепер нехай же сяде твій раб замість того юнака за раба панові моему. А юнак нехай іде з своїми братами!...

34. Бо як я прийду до батька свого, а юнака зо мною нема? Щоб не побачити мені того нещастя, що спіткає мого батька.